

Varför Missionsprovinsen?

DEN FRÅGAN HAR jag blivit ombedd att försöka svara på. Och svaret är enkelt: Därför att ett rent, klart och rätt delat Guds Ord inte får tystna i vårt land. Det hade blivit följden av prästvigningstoppet på 1990-talet, om inte Missionsprovinsen hade bildats och gjort det möjligt för män med kallelse till Ordets tjänst och en uppriktig önskan att i ord och handling hålla sig till allt Guds Ord, att prästvigas (t.ex. Kyrkliga Förbundets präster i Bohuslän/Dal, liksom tre av våra söner) och så i någon mån fylla det med tiden allt större tomrummet efter svenskkyrkliga präster som vill verka i full trohet mot Guds Ord. Missionsprovinsens tillkomst och existens handlar alltså inte om kyrkopolitik utan om att Guds Ord ska få ljuda till väckelse och omvändelse också för våra barn och barnbarn, ja, ljuda så länge det heter ”i dag” eller tills Herren kommer tillbaka.

2012 UPPMÄRKSAMMADE NÅGON anonymt Lunds domkapitel att jag – en präst i Svenska kyrkan – verkade i ett Missionsprovins-sammanhang (S:t Johannes församling vid Gratia Dei i Kristianstad), vilket så småningom ledde till att domkapitlet fråntog mig behörigheten som präst i Svenska kyrkan. Jag hade bestämt mig för att som domkapitlet beslutade så skulle det vara. Något överklagande var aldrig aktuellt, även om jag uppmanades till det. När jag i efterhand förstätt att beslutet var juridiskt felaktigt, har detta inte grämt mig, eftersom jag alltsedan den där marsdagen 2012 då beskedet kom från Lunds domkapitel upplevt en frihet och frimodighet som jag inte ens alltid kände under de goda åren i Brastad. När jag väl fråntagits min behörighet var det stort att Påskdagen 2012 få förnya mina prästlöften inför biskop Roland Gustafsson. Hur skulle *det* ha kunnat ske, om inte Missionsprovinsen hade funnits? Och var skulle jag ha fått verka, om

inte Missionsprovinsen hade funnits? Men nu finns Missionsprovinsen, och jag har som aldrig förr fått göra det som alltid varit min stora glädje: att predika Guds Ord.

”Ja, men det hade du väl kunnat få göra ändå”, kanske någon invänder. Ja, det är sant, och det har jag också fått göra. Men under vems tillsyn hade jag stått? Och vem hade jag varit ansvarig inför? Jag hade liksom hängt i luften, varit något av en ensamvarg. Men nu är det inte så. Jag ingår i ett större sammanhang där både tillsyn och ansvar är fungerade verkligheter.

Det är gott för en präst att få stå i ett sådant sammanhang också därför att han har någonstans att vända sig till om han råkar i svårigheter. Om ”fären” i strid med Hebr 13:17 (slå upp och läs!) gör det svårt för ”herden” – och sådant förekommer – är det en nåd att ha en ”överhet” att vända sig till och få hjälp av. Vart skulle ”herden” annars vända sig? Men det är också gott för en församling att stå i ett större sammanhang. Om ”fären” känner att ”herden” är mer herre än herde – sådant förekommer också – är det en nåd också för ”fären” att ha en ”överhet” att hämta stöd hos. Var skulle de få det annars? Missionsprovinsen har visat sig vara en sådan ”överhet”, till välsignelse för både ”herdar” och ”får”.

MISSIONSPROVINSEN ÄR INGET registrerat samfund. Den säger sig vilja stå i Svenska kyrkans andliga tradition, till vilket bland annat hör att man vill vara ett episkopalt sammanhang, alltså ha biskoplig ledning, något som är det normalt lutherska, även om ”biskopen” (tillsynsmannen) i en del lutherska sammanhang har andra namn, som till exempel president eller superintendent. Men om Missionsprovinsen alltså inte är registrerat som samfund, fungerar det ändå som sådant för många, så till exempel för mig och min hustru. Eftersom vi betalar vår ”kyrskatt” till den församling där vi firar gudstjänst och inte

Jan-Erik Appell vid installationen till kyrkoherde i Gratia Dei, 2010.

FOTO ERIK OLSSON

den vi geografiskt (men inte andligt) hör till, så räknar vi Missionsprovinsen som vårt samfund, vår ”kyrka”. Något annat alternativ fanns och finns inte för oss. Där finner jag samma goda bekännelsegrund som den jag en gång inför Gud och med stora räkenskapsdagen för ögonen lovade att hålla mig till i lära och liv.

Vi reser mycket och träffar många människor och får då höra en del invändningar mot Missionsprovinsen. En vanlig är att den är högkyrklig. Jag har faktiskt också hört invändningen att den är för låg- eller gammalkyrklig. Jag brukar svara att Missionsprovinsen är varken det ena eller det andra, utan rätt och slätt kyrklig. Sedan är det en annan sak att det finns personer och gemenskaper som är mer eller mindre högkyrkligt eller låg/gammalkyrkligt präglade (det senare överväger). Men ställer man upp på det som är Missionsprovinsens lärogrund – och den är verkligen oantastlig – är man välkommen som medlem i Missionsprovinsen. Vår bekännelse ger oss också frihet när det gäller yttre, för frälsningen icke nödvändiga saker.

MED ÖNSKAN OM att det jag fått dela med Kyrka och Folks läsare ska ha kastat åtminstone något lite ljus över de frågor och funderingar som finns kring Missionsprovinsen.

Jan-Erik Appell